

Ο ΑΝΘΡΩΠΩΛΗΣ ΤΗΣ ΠΡΩΤΗΣ ΜΑΪΟΥ.

- Φαιδρὸ ἀπ' τὰ Πατήσια καὶ μ' ἄνθη φορτωμένο
Ἐνα μικρὸ παιδάκι γυρνοῦσε σὰν τρελλό,
Καὶ ἔσχιζε τὸ κόσμον μὲ γέλοια τὸ σκασμένο,
Κ' ἐφώναζε « Δουλοῦδια Μαγιάτικα πουλῶ ! »
Εἰς τοῦ μικροῦ τὴν θέα γελάσαν ἢ κοπέλαις,
Γελάσαν καὶ οἱ γέροι, κ' οἱ νέοι οἱ τρελλοί.
Τὸ κύκλωσαν ἀμέσως ἐσθῆτες καὶ κορδέλλαις,
Καὶ ἄρχισεν ἐκεῖνο πρὸς ὅλους νὰ πουλῇ.
Ἀπ' ἓνα κοφηνάκι ναρκίσσους πρῶτα βγάζει,
Ἐγώτισμου λουλοῦδι, εἰς ὅλους μας γνωστόν.
— Παιὸς, εἶπε, μετριόφρων ναρκίσσους ἀγοράζει ;
— Δὲν ἔχομεν ἀνάγκην, ἐφώναξαν, αὐτῶν . . .
— Λησιμόνησα, τοὺς εἶπε, λησιμόνησα νὰ ζήσω,
Καὶ ἦλθα νὰ πουλήσω σὲ σὰς ἐγώτισμόν !
Λοιπὸν μ' αὐτὰ τὰ κρεῖνα θὰ σὰς εὐχαριστήσω,
Πέντε λεπτὰ τὸ ἓνα καὶ δίχως ἐκπεσμόν.
Ὅποιος τ' ἀγοράσῃ, τιμὴ τὸν περιμένει,
Θὰ δοξασθῇ, θὰ γένη καὶ Γερουσιαστής.
Δὸς με τα ! κράζει ἓνας μὲ μύτη σηκωμένη,
Καὶ ἔλεγε τὸ πλῆθος « θὰ ἦναι Βουλευτής. »
Ἀπὸ τὸ κοφηνάκι ἄλλα λουλοῦδια βγάζει.
— Ἐρωτικὴ μυρσίνη, κοπέλαις μου, πουλῶ !
Ὡ, ἔχομεν στὰ στήθη, τοῦ εἶπαν, τί ταιριάζει,
Ἀναίσθηταις μᾶς πῆρες, μικροῦτσικο τρελλό ; . . .
— Οἱ ἄνδρες ἄς τὴν πάρουν, ἐφώναξε μιὰ γραῖα.
Δὲν ἔχομεν ἀνάγκην ἀπὸ αὐτὴν ἡμεῖς !
Ἀναίσθητοι ὡς εἶναι, τοὺς εἶναι ἀναγκαῖα.
Καὶ ἔκραξαν οἱ νέοι— Μὴ, μῆτερ, θορυβῆς.—
— Ἄς μένη, εἶπε, πλέον ἀφοῦ καὶ δὲν ἀξίζει,
Σήμερον ἢ μυρσίνη κατέστη περιττή.
— Τὴν ἄσπρην ἀκακία ποῖα ἀκακὴ δρίζει ;
Καμμιὰ δὲν τὴν ἀξίζει ; καμμιὰ δὲν τὴν ζητεῖ ;
— Ἐγὼ τὴν ἀγοράζω, μιὰ γαλανὴ φωνάζει,
Κ' ἐγέλασε κ' ἡ ἴδια διὰ τὴν ἀγορά.
— Τὰ συμπαθῆ μου ἴα, ποῖα τώρα ἀγοράζει ;
Σεμνότητα ἐμφαίνουν, κορίτσια πονηρά.

- Σεμνότητα ; ἄς λείψῃ, ὅση μᾶς μένει σώνεις,
Εἶναι, μὰ τὴν ἀλήθεια, κομμάτι πληκτικῆ.
Ἀπ' ὄλαις μιὰ δασκάλα τὴν ἀγοράζει μόνη,
Καὶ τῆς φωνάζουν « Εὖγε, Κυρὰ Γραμματικὴ ! »
Μιὰ ὅπου ἡ ματιά της πολέμους ἐζητοῦσε,
Ὁξύθυμη σὰν τίγρις, καὶ σὰν φωτιά πυρὴ,
Νὰ πάρῃ ἀκαλήφῃ πολὺ ἐπιθυμοῦσε,
Διότι (μεταξὺ μας αὐτό) ἦτο σκληρὴ.
— Πῶς, εἶπεν, ἀκαλήφῃ δὲν ἔχεις ἀνθισμένη,
Ἡξεύρεις πῶς σοῦ βγάξω μικρούτσικο τ' αὐτί ;
— Ἀλλὰ ἡ ἀκαλήφῃ σκληρότητα σημαίνει,
Καὶ βλέπω πῶς σὰς εἶναι ὀλίγον περιττὴ.
— Τῆς δάφνης τὸ στεφάνι ποῖος Κύριος θὰ πάρῃ,
Χωρὶς νὰ χολοσκάνῃ εἰς συναγωνισμόν ;
Ἀπὸ τίνος τῷ ὄντι καιροῦ δὲν ἔχει χάρι,
Πλὴν πάντα θὰ τὸ ἔχῃ ἴστων τοῖχο στολισμόν.
— Τὰ Δειλινά μου διέτε, τὰ ἄνθη τῆς δειλίας,
Ὅπου μισοῦν τὸν ἥλιο, καὶ ὑπὸ τ' ἄστρ' ἀνθοῦν.
Δὲν εἶναι νὰ τὰ πάρῃ κἀνένας τολμητίας,
Πρὶν κλείσουν τὰ καυμένα καὶ πρὶν νὰ μαρκανθοῦν ;
Ἐκεῖ, εἰς ξιφηφόρος διέβαινε δρομαῖος.
— Πόσα, μικρὰ, τὰ δίδεις ; — ὦ, εἶπεν εὐθηνά !
Τ' ἀγόρασε πληρώσας τὸν πωλητὴν γενναίως,
Κ' ἐκόσμησε τὴν σπάθην φαιδρὸς μὲ δειλινά.
— Τὸν Βασιλέα τώρα ποιά θέλει τῶν ἀνθέων ;
Εἶναι ἡ ὠραιότης, Παρθέναις μου, σιγά !
Πῶς ! ὄλαι τὸ ζητεῖτε τὸ ρόδον τὸ ὠραῖον ;
Πλὴν μιὰ στιγμή νὰ ζῆτε, καὶ ἔχει ἀκριβά...
Σ' ἐσένα τὸ χαρίζω μικρὴ καστανομμάτα.
(Ἐκύτταξα, καὶ ἦτον ἡ κόρη π' ἀγαπῶ !)
Τὸ ρόδον εἶχε κλίνει ἴστα στήθη τὰ δροσάτα,
Κ' εἰζήλευσα τὸ ρόδον χωρὶς νὰ τῆς τὸ πῶ.

ΑΧΙΛΛΕΥΣ ΠΑΡΑΣΧΟΣ.

